

z příčiny jeho veřejného úřadu nebo z příčiny zvláštního příkazu vrchnostenského nebo obecního, chce stížnost zřejmě vyjádřiti, že tu není dána skutková podstata zmíněného zločinu proto, že částka 890 Kč, o niž jde, nebyla obžalovanému svěřena z příčiny jeho veřejného úřadu nebo z příčiny zvláštního příkazu vrchnostenského nebo obecního.

Námitka, že tato částka nebyla obžalovanému svěřena z příčiny jeho veřejného úřadu nebo z příčiny zvláštního příkazu obecního, je bezpředmětná, ježto rozsudek nikde nepraví, že šlo o částku svěřenou obžalovanému z těchto příčin, nýbrž uvádí, že zmíněná částka byla obžalovanému svěřena z příčiny zvláštního příkazu vrchnostenského.

Námitka stížnosti, že částka, o niž běží, nebyla obžalovanému svěřena ani z této příčiny, je bezdůvodná. Každá věc, jež byla poručníku svěřena pro toto jeho postavení, je mu svěřena »z příčiny zvláštního příkazu vrchnostenského« po rozumu § 181 tr. z. (Rozh. č. 2933 víd. sb.). Uváží-li se, že rozsudek zjišťuje, že obžalovaný byl okresním soudem v F. ustanoven poručníkem nezletilého M. a vykonal předepsaný slib, že dále zřejmě předpokládá, že obžalovaný vedl jménem tohoto poručenice proti jeho nemanželskému otci N. exekuci k vydobytí pohledávky na výživném, poručenci soudem přiznaném, a že zjišťuje, že peníze, o něž tu jde, byly částí částky 1.200 Kč, jež byla následkem této exekuce N-ovi jeho zaměstnavatelkou z jeho platu zadržena a obžalovanému jako poručníku jmenovaného poručenice pro tohoto vyplacena, nelze nalézacímu soudu důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, zaujal-li stanovisko, že částka 890 Kč byla obžalovanému svěřena z příčiny zvláštního příkazu vrchnostenského ve smyslu § 181 tr. z.

Čís. 5972.

Podvod spáchaný tím, že úřadu rozhodujícím o udělování podpor ze státní stravovací akce byly zamlčeny okolnosti týkající se majetku a výdělku pachatelova, předpokládá po stránce objektivní, že byl pachatel podle předpisů o tom vydaných vyloučen z okruhu osob, jimž může býti udělena podpora z této akce, a po stránce subjektivní, že si toho byl pachatel vědom, zejména že mu byly či mohly býti známy předpoklady pro posouzení otázky, zda je či není z akce vyloučen.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, Zm II 365/37.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. z., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost se dovolává důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 5 9 a) a 10 tr. ř.

Nelze jí upřít oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř. namítá nesprávné právní posouzení věci v otázce, zda obžalovaný mohl být účasten podpory ze státní stravovací akce pro osoby nezaměstnané a omezeně pracující, o jakou podle zjištění rozsudkových v souzeném případě šlo, či zda z ní byl vyloučen.

Nalézací soud opírá výrok odsuzující obžalovaného pro zločin podle §§ 197, 200 tr. z. o skutkové zjištění, že obžalovaný zamlčel úřadu rozhodujícímu o udělení podpory ze státní stravovací akce, že má domek v ceně asi 14.000 Kč a že si vydělá jako trhovce denně 13 Kč. Po právní stránce pak uvedl, že nárok na podporu ze státní stravovací akce má podle zákona jenom nemajetný a nezaměstnaný, jímž obžalovaný podle uvedených skutkových zjištění nebyl. Nalézací soud neuvedl, který zákon má na mysli a která ustanovení tu přicházejí v úvahu. Ve skutečnosti žádný zákon uvést nemohl, ježto není zákona, jenž stanoví zásady pro poskytování podpor ze státní stravovací akce, nýbrž jsou tu jen směrnice usnesené ve schůzi vlády republiky Československé ze dne 27. června 1933 a vydané ministerstvem sociální péče dne 28. června 1933, č. j. 28.200/III-E 1933. Směrnicemi těmi je pojem nezaměstnaného a omezeně pracujícího vymezen takto:

Nezaměstnanou ve smyslu této akce je osoba, která je svou výživou odkázána na důchod z námezdního poměru, byla po 1. lednu 1929 alespoň tři měsíce v nepřetržitém námezdním poměru, v němž podléhala povinnému nemocenskému pojištění, a která, ač se ucházela o práci, zaměstnání nalézt nemohla a je v důsledku své nezaměstnanosti na výživě své a své rodiny ohrožena.

Za těchto podmínek mohou být pojati do akce omezeně pracující, pokud jsou živiteli rodin, když nejsou v příslušném týdnu, za který jim poukázky mají být vydány, zaměstnány buď vůbec neb aspoň ne více než 16 hodin. Na podporu ze státní stravovací akce není právního nároku.

Z akce jsou vyloučeny:

a) Osoby, které současně pobírají podporu v nezaměstnanosti se státním příspěvkem bez ohledu na to, zda jde o podporu ve smyslu článku I. nebo II. zákona ze dne 5. června 1930, č. 74 Sb. z. a n.;

b) osoby, které byly v námezdním poměru a požívají podpory nebo příjmu z jiných veřejných prostředků nebo mají jiné příjmy, a to v obou případech takového druhu, že jejich výživa a výživa jejich rodin není ohrožena;

c) sezonní dělníci, to jest dělníci vykonávající práce, které jsou zpravidla vlivy povětrnostními nebo zvláštní povahou svou omezeny pouze na část roku; předpokladem je, že byli skutečně zaměstnání alespoň polovici sezony;

d) osoby, které podle § 2 zákona o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří nepodléhaly pojistné povinnosti nemocenské, poněvadž jejich práce byla pouze příležitostná anebo poněvadž měly zaměstnání to pouze jako vedlejší;

e) osoby, které pro své tělesné nebo duševní vlastnosti nejsou schopny pravidelného zaměstnání, zejména osoby požívající chudinského zaopatření;

f) osoby, které byly vlastní vinou propuštěny ze zaměstnání, anebo které dobrovolně práci opustily bez závažné příčiny nebo se o práci nestarají;

g) osoby, které odmítají práci nabídnutou jim veřejnou nebo odborovou zprostředkovatelnou práce nebo jiným veřejným orgánem přes to, že nabídnutou práci mohou zastávat, že práce není toho rázu, aby ohrozila jejich odbornou výkonnost a je placena podle platného mzdového tarifu nebo podle sazeb obvyklých v místě, kde se má práce konati.

Z uvedeného je zřejmo, že pro správné rozhodnutí věci nutno po stránce objektivní především zkoumati, zda obžalovaný byl ze státní stravovací akce vyloučen. V případě, že z ní vyloučen nebyl, bude uvažovati, zda je v jeho osobě splněn pojem nezaměstnaného nebo omezeně pracujícího ve smyslu směrnic nahoře uvedených. S tohoto hlediska musí pak býti zkoumáno, zda a jaký význam má okolnost, že obžalovaný byl vlastníkem domku v ceně asi 14.000 Kč a že si vydělal denně 13 Kč, a je-li možno říci, že tento příjem vylučoval předpoklad, že výživa obžalovaného a jeho rodiny byla ohrožena. Pokud jde o otázku, zda byla ohrožena výživa rodiny, musí ovšem býti přihlédnuto, zda a jaké příjmy měla manželka obžalovaného. Kdyby soud dospěl k názoru, že obžalovaného nelze zahrnouti v okruh osob, jimž podpora ze státní stravovací akce může býti udělena — právního nároku na ni není — musí býti zkoumáno a náležitě odůvodněno, zda a proč si toho obžalovaný byl vědom, najmě zda mu byly či mohly býti známy předpoklady pro posouzení otázky, zda byl či nebyl ze státní stravovací akce vyloučen. Aby bylo možno učiniti potřebná skutková zjištění, bude třeba podrobně vyslechnouti obžalovaného, jenž soudem vůbec vyslechnut nebyl, takže provedení hlavního přeličení a vynesení rozsudku v jeho nepřítomnosti odporovalo ustanovení prvního odstavce § 427 tr. ř. Již z těchto důvodů bylo zmateční stížnosti vyhověti, aniž bylo třeba se obíratí jejími ostatními vývody, rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 5973.

Ke skutkové podstatě přestupků nekalé reklamy podle § 25 zákona proti nekalé soutěži se po stránce subjektivní nezbytně vyžaduje, aby pachatel znal nepravdivost a klamavost použitého údaje.

Považoval-li pachatel údaj mylně za pravdivý, není tu vůbec tohoto vědomí o jeho nepravdivosti a klamavosti a nesejde na tom, zda byl tento omyl zaviněn nedbalostí nebo nedostatkem bedlivosti pachatele.

(Rozh. ze dne 24. září 1937, Zm II 313/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalo-